

Černá barva smůly

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Poznal jsem stovky měst, projezdil stovky cest,
všude jsem nějakou fešandu pomiloval.
Modelku v New Yorku, servírku Norfolku,
v Texasu barmanek, možná že stovku jsem znal.

Všechny ty známosti byly jen ke zlosti
nežli jsem potkal tu, bez který nemůžu žít,
na jihu v Mexiku, v tváři pár dolíků,
za touhle krásou bych na konec světa chtěl jít.

ref.:

- Černou - barvu smůly, oči a obočí i její copánky maj.
Prej svou - chajdu z kůry, má v horách
a pod skalou pro párek vraníků stáj.

Tak jsme si u moka padli hned do oka,
pak jsem se za městem pokoušel o krásnej hřích.
Pod nízkou moruší šeptám jí do uší slova,
co slýchal jsem ve filmech nepřístupných.

Hladím jí snědou pleť, v očích jí taje měď,
pak její táta nás načapal v tom nejlepším
a já si ve stresu neřek o adresu, je toho málo,
co o dívce z Mexika vím.

ref.:

- Černou - barvu smůly, oči a obočí i její copánky maj.
Má svou - chajdu z kůry, kdoví kde v Mexiku
já přišel o zemskej ráj.

ref.:

Černou - barvu smůly, teď moje duše i neklidný sny v noci maj.
Malou - chajdu z kůry, hledám když křižuju,
den co den Mexickej kraj. Hledám když křižuju,
den co den Mexickej kraj.